

Књига пророка Данила — сто шездесет седам

Разоткривање пророштва: откривање историјског и пророчког значаја Данила 11:10 и даље

Jeff Pippenger
2024-03-30

Четрдесети стих једанаестог поглавља Данила почиње у време краја, 1798. године, када цар севера прима своју смртну рану од руке цара југа. Та историја била је предобликована 246. године пре Христа, када је Птоломеј извршио освету над северним царством, а такође и тиме што је Наполеонова Француска 1798. године одвела папу у заробљеништво. Након што се цар југа врати у Египат у деветом стиху, десети стих затим показује да ће цар севера покренути противнапад на цара југа.

Тако ће цар јужни доћи у своје царство, и вратиће се у своју земљу. Али ће се његови синови подићи и сабраће мноштво великих сила; и један ће заиста доћи, и преплавити, и проћи; потом ће се вратити и подићи, све до његове тврђаве. Данило 11:9, 10.

Пре него што размотримо коментар Урије Смита о историји која је испунила десети стих, запажамо израз „прелити се и проћи“. Јеврејски израз који је преведен на овај начин преведен је и у четрдесетом стиху као „прелити се и прећи преко“. То је исти израз у изворном јеврејском језику. На још само једном месту у Светом писму.

И проћи ће кроз Јуду; разлиће се и преплавити, допреће чак до врата; и раширење његових крила испуниће ширину земље твоје, о Емануиле. Исаија 8:8.

У једанаестом поглављу Данила, у десетом и четрдесетом стиху, а затим поново у осмом поглављу Исаије, у осмом стиху, истоветна јеврејска фраза преведена је на три различита начина, иако представља исто значење. Последња реч те фразе, јеврејска реч „abar“, представљена је или као „проћи кроз“ у десетом стиху, „прећи преко“ у четрдесетом стиху, а затим као „отићи преко“ код Исаије. Значење је у суштини исто у сваком од ова три навода, али код Исаије постоји и још једна пророчка повезаност између ових места.

Стих у Исаије испунио се када је цар асирски освојио Јуду и дошао до Јерусалима, али никада није освојио сам град. Подигао се „до врата“, али никада није освојио „главу“. У том истом пророчанству, Исаија износи пророчки симбол онога што „глава“ представља, и поистовећује „главу“ са престоницом царства, а цар царства је такође „глава“. Он пружа два сведока пророчке истине да је глава цар, и царство, а затим загонетно указује да, ако ученик пророчанства не прихвати и не разуме ову истину, неће се утврдити. Тај загонетни стих део је управо тог истог пророчанства које показује да ће цар севера наваљивати и прелазити, али само „до врата“.

Јер је глава Сирији Дамаск, и глава Дамаску Резин; а за шездесет и пет година Јефрем ће се разбити да више не буде народ. И глава Јефрему јесте Самарија, и глава Самарији син Ремалијин. Ако не верујете, заиста се нећете одржати. Исаија 7:8, 9.

„Глава“ народа Сирије био је његов престони град „Дамаск“, а „глава“ „Дамаска“ (престоног града) био је „Ресин“, цар Сирије. Такође, „глава“ народа Јефремовог био је његов престони град „Самарија“, а „глава“ „Самарије“ (престоног града) био је „син Ремалијин“ (Факеј), цар Самарије. У истом пророчанству, у следећем поглављу, у осмом стиху, цар Сенахирим асирски опколио је Јерусалим, а у осмом стиху његово опкољавање Јерусалима означено је као допирање до врата.

Стихови седам и осам, који на основу два сведока износе пророчки симбол „главе“, представљајући и цара и престоницу народа тога цара, јесу пророчанство о шездесет и пет година које одређује полазну тачку оба пророчанства о две хиљаде пет стотина и двадесет година против северног и јужног царства Израела. Стога је то веома сложен стих, јер је повезан са стихом десет и стихом четрдесет једанаесте главе Данила, који оба такође указују на сукобе у којима северни цар напада јужног цара, управо као што је Сенахирим, северни цар, напао Јуду, јужног цара, у осмом стиху осме главе Исаије.

Кључ који повезује ове сукобе северних и јужних царева јесте „глава“ и „надирање и прелажење“. Када се цар севера у десетом стиху једанаестог поглавља освети цару југа, он добија битку, али оставља „главу“, јер „долази, и надира, и пролази“ „до“ „тврђаве“ цара југа. Историја десетог стиха представља победу северног цара над јужним царем, али он не улази у Египат (тврђаву), престоницу — „главу“.

Када је јужни цар раније поразио северног цара у седмом и осмом стиху, он је „ушао у тврђаву цара северног, и“ „надвладао, и“ „одвео заробљенике“ натраг у „Египат“. У одмадној победи северног цара, он није ушао у Египат, те тиме представља да, када је Совјетски Савез био збрисан 1989. године, Русија, његова престоница — његова глава — остала је да стоји. „Ако нећете веровати, заиста се нећете утврдити.“ Русија, представљена као јужни цар у једанаестом и дванаестом стиху, добија битку за пограничну земљу, која је у старини била Рафија, а данас је Украјина.

„СТИХ 10. Али ће се његови синови подићи, и скупиће мноштво великих сила; и један ће заиста доћи, и преплавити, и проћи; затим ће се вратити, и подићи се, све до своје тврђаве.“

„Први део овога стиха говори о синовима, у множини; последњи део, о једноме, у једнини. Синови Селевка Калиника били су Селевк Кераун и Антиох Магнус. Обојица су с ревношћу приступила делу оправдавања и освеживања ствари свога оца и своје земље. Старији од њих, Селевк, први је заузео престо. Сакупио је велико мноштво да поврати очеве области; али, будући слаб и малодушан кнез, и телом и иметком, лишен новца и неспособан да своју војску одржи у послушности, био је отрован од двојице својих војсковођа после неславне владавине од две или три године. Његов способнији брат, Антиох Магнус, потом је био проглашен за цара; и он је, преузевши

заповедништво над војском, поново заузео Селеукију и повратио Сирију, поставши господар неких места путем уговора, а других силом оружја. Уследило је примирје, у коме су обе стране преговарале о миру, а ипак се припремале за рат; после чега се Антиох вратио и у бици поразио Николу, египатског војсковођу, и помишљао да нападне сам Египат. То је онај „један“ који ће заиста надолазити и пролазити.“ Урија Смит, Данило и Откривење, 253.

Распад Совјетског Савеза 1989. године означио је „време краја“, а два сина у том стиху представљају два путоказа Рејгана и првог Буша. Од „времена краја“, 1798. године, где је отпочео четрдесети стих једанаестог поглавља Данила, римска блудница била је заборављена, јер она, као Језавеља, остаје у Самарији, док се њен муж Ахав обраћа Илији на гори Кармилу. Она се налазила у скровишту, али је потајно вукла конце, као што је чинила у Првом светском рату и Другом светском рату. Њен муж је њена посредничка војска против цара југа. Када је узвратила 1989. године, она је, као цар севера, довела кола, лађе и коњанике.

И у време краја цар јужни ће се побости с њим; а цар северни навалиће на њега као вихор, с колима, и с коњаницима, и с многим лађама; и ући ће у земље, и преплавиће их и проћи ће. Данило 11:40.

Њен заступник у одмазди представљен је „лађама“, које су економска сила, и „колима и коњаницима“, који су војна моћ. Војна моћ и економска сила јесу два пророчка обележја Сједињених Држава у пророштвима о последњим данима, јер ће Сједињене Државе забранити онима који се неће поклонити Језавељи да купују и продају, а ако и даље буду одбијали Језавелин жиг власти, биће погубљени. Економска сила и војна снага Сједињених Држава, употребљене у сарадњи с папством, довеле су до распада Совјетског Савеза 1989. године, премда је Русија остала да стоји.

Историја која је испунила десети стих једанаесте главе Данила понавља се у историји другог дела четрдесетог стиха, који препознаје време краја у 1989. години. Историја стихова шест до девет представља историју која је довела до времена краја, које је препознато у првом делу четрдесетог стиха. Стихови пет до десет једанаесте главе Данила савршено приказују историју четрдесетог стиха једанаесте главе Данила, јер је, како је сестра Вајт забележила, „већи део историје која се испунила у једанаестој глави Данила биће поновљен.“

Стихови од један до четири једанаесте главе Данила поистовећују Кира, другог цара дворожне нације у време краја, у последњим данима. „Време краја“ у последњим данима било је 1989. године, и други председник, представљен Киром, успоставља пророчки след који омогућава ученику пророштва да изброји до шестог председника после 1989. године, који би био најбогатији председник, и који би подигао (пробудио) змајске силе глобализма, било да су то глобалисти света, или они у Сједињеним Државама. Та пророчка историја затим прелази на седмо царство библијског пророштва, десет царева Уједињених нација, и поистовећује његовог главног и првог цара, представљеног Александром Великим (што значи „Ратник људи“), као и коначно распадање његовог царства када четири ветра ислама буду у потпуности пуштена на слободу при затварању људског времена милости.

Затим стихови пет до девет приказују историју представљену раздобљем које је претходило успостављању папства на престолу 538. године, јер сила која треба да постане цар севера најпре мора савладати три географске препреке, као што је учинио и Селеук, који је потом био утврђен као цар севера. Након тога, током три и по године, представљене са тридесет и пет стварних година, цар севера је владао, све док цар југа није ушао у његову тврђаву и одвео га у ропство, где је касније умро у Египту услед пада с коња. Тако стихови одређују историју која се окончала у време краја 1798. године.

Десети стих поистовећује историју времена краја 1989. године, и заједно са петим до деветим стихом они представљају историју четрдесетог стиха, као што то чини и историја од тридесетог до тридесет шестог стиха. Стога, од првог до десетог стиха, ред на ред, постоје две пророчке линије. Прва се односи на вође шестог и седмог царства, премда постоји празнина између шестог и најбогатијег председника шестог царства и седмог царства.

Друга линија обухвата историју уклањања три препреке, раздобље у којем је цар са севера владао, и ко је затим био уклоњен 1798. године, па све до 1989. године, и другог председника, представљеног у претходној линији Киrom.

Једанаести и дванаести стих представљају трећу линију историје која наступа после богатог председника из другог стиха, али некада после распада Совјетског Савеза у време краја 1989. године, и негде пре недељног закона у Сједињеним Државама, како је представљен у шеснаестом стиху.

Историја након времена краја 1989. године, у првом реду се води до шестог и најбогатијег председника који, почев од 2016. године, подстиче глобалисте. У другом реду, пророчка историја се води до 1989. године. Битка код Рафије („Гранична линија“) у стиховима једанаестом и дванаестом, претходи стиху тринаестом, где недавно поражени цар севера обнавља своју војску, а затим поражава цара југа, непосредно пре недељног закона из стиха шеснаестог. Посредничка сила цара севера у стиху тринаестом јесте последњи од осам председника који владају од 1989. године до недељног закона. Стога се стих тринаести мора одиграти у време избора осмог председника, који је од седморице, или након тог избора. Стихови једанаести и дванаести започињу непосредно пре шестог, најбогатијег председника и највероватније се завршавају непосредно пре избора тог истог председника, који постаје осми, који је од седморице, и односи победу у трећој бици посредничког рата, у стиховима тринаестом до петнаестом.

Одмазда јужног цара у једанаестом и дванаестом стиху представља одговор на пораз који је јужни цар претрпео у десетом стиху. Десети стих указује на победу северног цара 1989. године, до које је дошло посредством тајног савеза Сједињених Држава и Ватикана. Победа северне војске била је прва битка посредничког рата. Дословни врући рат, који се испунио у старини, представљао је праобраз посредничког рата у последњим данима, те ће стога победа из једанаестог и дванаестог стиха бити победа јужног цара, у другој бици посредничких ратова.

Постоје три битке у стиховима десет до петнаест, и све су се у старини испуниле дословним жестоким ратовима, али оне представљају три битке у посредничким ратовима последњих дана. Прву битку добио је тајни савез звери и лажног пророка против аждаје 1989. године. Другу битку посредничких ратова добиће атеистичка сила аждаје, цар јужни, против савеза папе и његове посредничке војске. Трећу битку посредничких ратова добиће посредничка војска цара северног, као што је приказано у стиховима тринаест до петнаест.

Пророчки постоје три врућа светска рата, три посредничка рата, која се састоје од три битке, и ратовање три јао ислама. Ту су такође и Грађански рат и Револуционарни рат. Друга битка посредничких ратова сада је у току у Украјини, „Пограничју“, представљеном Рафијом, која је била пограничје између цара југа и цара севера, када су стихови једанаест и дванаест први пут били испуњени у историји.

У исто време када се води друга битка посредничких ратова у Украјини, у току је и други од три исламска напада на славну земљу. Први напад трећег тешкоћа дошао је 11. септембра 2001. године, и отпочело је запечаћивање сто четрдесет и четири хиљаде. Време запечаћивања окончава се ускоро долазећим недељним законом у Сједињеним Државама, када ће ислам трећег тешкоћа поново ударити на Сједињене Државе. Први и последњи удар су исти, и оба означавају глас анђела из Откривења осамнаест, који је уједно и глас трећег анђела, који је уједно и звук седме трубе, што је уједно и трећи тешкоћа.

Usred ta dva napada, koji su dva glasa, koji su zvuk sedme trube, islam trećeg teškoće napao je, ne savremenu duhovnu slavnu zemlju, nego drevnu doslovnu slavnu zemlju 7. oktobra 2023.

Рат који је тада започео сада се одвија на тачно оном подручју где се одиграла битка код Рафије, како је описано у једанаестом и дванаестом стиху. Појас Газе јесте погранично подручје између јужног царства Јуде и Египта. Седми октобар 2023. године јесте точак усред других точкова који означава побуну, односно тринаесто слово хебрејског алфабета, које заједно са првим и последњим словом гради реч „истина“.

Други напад ислама трећег тешког јада на Славну земљу догодио се 7. октобра 2023. године, и одиграо се управо на подручју на коме се древна битка код Рафије збила, у испуњењу једанаестог и дванаестог стиха. Други напад на Славну земљу, посредством пророчке географске симболике, повезан је са другом битком посредничких ратова, како је представљено ратом у Украјини.

Ред по ред, друга битка посредничких ратова која је сада у току у Украјини (Пограничној земљи), обухвата други тон трубе трећег тешког јаука (7. октобар 2023), који се испуњава у завршном раздобљу печећења сто четрдесет и четири хиљаде. То искуство печећења приказано је код Данила у десетом поглављу, када он види визију „тагаћ“ после двадесет и једног дана жалости, што су три и по дана током којих су два пророка лежала мртва на улици. Визија је била протумачена као објашњење „онога што ће задесити Божји народ у последње дане.“

Истина која је представљена виђењем реке Хидекел, а која је истина запечаћења, испуњава се у пророчкој историји стихова једанаест до петнаест. То је историја четрдесетог стиха која започиње 1989. године и наставља се до четрдесет првог стиха и ускоро долазећег закона о недељи. То је историја шестог, најбогатијег председника у другом стиху, која је представљена све до седмог царства „Александра Великог“, као што је назначено у трећем стиху.

Историја која је започела на почетку друге битке посредничких ратова 2014. године, након чега је најбогатији председник започео своју кампању 2015. године, јесте празно подручје четрдесетог стиха, од 1989. године до недељног закона у четрдесет првом стиху, а такође је и празно подручје од шестог, најбогатијег председника у другом стиху, до седмог царства. То је историја која је отпочела првим гласом из осамнаестог поглавља Откривења 11. септембра 2001. године, а завршава се другим гласом у часу великог земљотреса у једанаестом поглављу Откривења. Та историја је такође раздобље историје које Језекиљ означава у дванаестом поглављу, где се свако виђење испуњава. То раздобље времена јесте време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Посвећење Божјег народа извршава се кроз Његову реч.

Посвети их истином својом: ријеч је твоја истина. Јован 17:17.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Ово виђење било је дато Језекиљу у време када је његов ум био испуњен суморним предосећањима. Видео је земљу својих отаца како лежи опустошена. Град који је некада био пун народа више није био насељен. Глас веселја и песма хвале више се нису чули унутар његових зидина. Сам пророк био је странац у туђој земљи, где су безгранична охолост и сурова свирепост владале неприкосновено. Оно што је видео и чуо о људској тиранији и неправди испуњавало је његову душу жалошћу, и горко је туговао дан и ноћ. Али чудесни симболи који су му били показани крај реке Ховара открили су владајућу силу моћнију од силе земаљских владара. Изнад гордых и сурових монарха Асирије и Вавилона устоличен је био Бог милости и истине.“

„Složene prilike, nalik točkovima, koje su se proroku činile obavijene takvom pometnjom, bile su pod vođstvom beskonačne ruke. Duh Božji, otkriven mu kao Onaj koji pokreće i upravlja tim točkovima, izvodio je sklad iz pometnje; tako je i ceo svet bio pod Njegovom vlašću. Mirijade proslavljenih bića bile su spremne da na Njegovu reč nadvladaju silu i naume zlih ljudi i donesu dobro Njegovim vernima.“

„На сличан начин, када је Бог намеравао да љубљеном Јовану открије историју цркве за будућа времена, дао му је уверење о Спаситељевом занимању и старању за Његов народ, откривши му ‘некога као Сина човечијег’ како ходи међу свећњацима, који су представљали седам цркава. Док је Јовану било показано последње велико борење цркве са земаљским силама, било му је такође допуштено да види коначну победу и избављење верних. Видео је цркву доведену у смртоносни сукоб са звери и њеним ликом, и обожавање те звери наметнуто под претњом смрти. Али, гледајући изнад дима и буке боја, угледао је мноштво на гори Сиону с Јагњетом, које је, уместо жига зверина,

имало 'име Оца Његовог написано на челима својим'. И опет је видео 'оне који су однели победу над звери, и над ликом њезиним, и над жигом њезиним, и над бројем имена њезина, где стоје на стакленоме мору и имају гусле Божје' и певају песму Мојсија и Јагњета.“

„Ове поуке су за нашу корист. Потребно је да своју веру ослонимо на Бога, јер је управо пред нама време које ће кушати душе људи. Христос је, на Маслинској гори, изложио страшне судове који су имали претходити Његовом другом доласку: 'И чућете ратове и гласове о ратовима.' 'Устаће народ на народ, и царство на царство; и биће глади, и помора, и земљотреса по разним местима. А све је то почетак страдања.' Иако су се ова пророчанства делимично испунила приликом разорења Јерусалима, она се непосредније односе на последње дане.“

„Стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Пророштво се брзо испуњава. Господ је пред вратима. Ускоро ће се пред нама отворити раздобље од пресудног значаја за све живе. Спорови из прошлости биће оживљени; настаће нови спорови. О призорима који ће се одиграти у нашем свету још се није ни сањало. Сотона делује посредством људских оруђа. Они који настоје да измене Устав и обезбеде закон којим се намеће светковање недеље мало схватају какав ће бити исход. Криза је управо пред нама.“

„Али Божје слуге не треба да се уздају у себе у овој великој кризи. У визијама датим Исаији, Језекиљу и Јовану видимо колико је тесно небо повезано са догађајима који се збивају на земљи и колика је Божја брига за оне који су Му верни. Свет није без владара. План будућих догађаја налази се у рукама Господњим. Величанство неба држи у Својој власти судбину народа, као и бриге Своје цркве.“ Testimonies, volume 5, 752, 753.